

A FEHÉRNEMŰTŐLA TARKANEMŰIG

A női fehérenemű néhány rövid esztendő alatt nemcsak színét, szabását, díszét nötte ki, kinötte a nevét is. *Semmi értelme annak, hogy fehéreneműnek nevezzük azt a sok kék, sárga, rózsaszín lengeséget, amit a szekrényünkben tartunk.* Különbö is nehézkes ez a szó. Gőzös mosókonyhára emlékeztet, nehéz mángorlóra, kövér és bosszús mosónéra, tüzes torkú vasalóra — egyszóval mindarra, ami a *nagymosás* nevű háztartási konflagráció volt valaha.

A FEHÉR FEHÉRNEMŰ

»Nem mehetek, édesem, nagymosás van« tért ki a meghívás elől mamánk hajdan s akinek ezt mondta, nem sértődött meg. Tudta: ezen a nagy napon oly égető szüksége van a háznak asszonyára, mint az országnak legjobb diplomatájára ultimátum előtt.

A regényes hajlamú fiatal mosogatólány ezen a napon szokott egy kis lúgkövet inni, a szakácsné ilyenkor eszmélt arra, hogy a szomszéd sofőr csak érdekből szereti. A gyerekek pajkosabbak voltak, mint máskor, a ház ura követelődzőbb. Mindennek a fehérenemű volt az oka. *A hosszúujjas hálóing, a batiszt alsós szoknya, a fűzővédő,* melynek csipkéibe keskeny világoskék és rózsaszínű selyemszalagot fűztek a kokett fiatal hölgyek. A szalag »izgatóan« világított át a batisztblúzon. A férfiszívek megdobbantak láttán. A nagymama

pedig bosszúsan mormolta a »Bezzeg az én időmben...« kezdetű mondatot.

»Az ő idejében« tényleg még kevesebb volt a szalag, még több a »gyolcs«. A háborúelőtti hölgy négy darab állandóan viselt batisztsifón fehéreneműje óriási egyszerűsítése volt a mégelőbbi generáció vászonviseletének. Ám ennek az egyszerűsített, »rövidített kiadásnak« is ki kellett múlnia. A karcsúság divatja könyörtelenül száműzött belőle két-három fehérenemű-réteget.

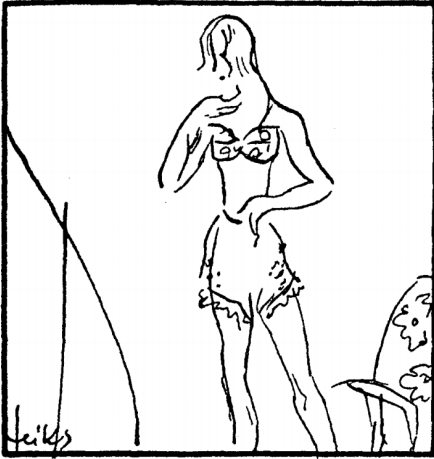
A KOMBINÉ

Ami megmaradt, azt átfestette kékre, zöldre, rózsaszínre, lilára. Majd — a fekete ruha térhódításának idején — megjelent a *fekete crêpe-satin kombiné*, szőke angyalok ördögi alsóneműje. Fehérenemű világban ez a kis fekete indította a párizsiak fantáziáját sosemképzelt utakra. Egy szép napon aransárga mosó-satin garnitúrák jelentek meg. Majd — mikor az országok egy része letért az aranystandardról — megszületett az ezüstszürke selyemkombiné. »Szürke vagyok, ezüst vagyok« suhogta lingerie-nyelven »és intelligens is vagyok. Pontosan tudom, mi történik a nagyvilágban«.

Ó hogyan tudná! A divat legmúlóbb szeszélyéről, legekstravagánsabb bolondságáról teljes és tökéletes tudomása van alsóneműnknek, ennek a ravasz jószágnak. Virágos taftot viselnek Párizsban? Rózsás, nefelejcses, szegfűs selyemből készül a kombiné is. Petty a divat? Piciny fehér pettyek lepik el kis kombinénk kékjét, rózsaszínjét. A ruha szabását is hűségesen utánozza a kombiné. Bő és húzott, ha stíruhát kísér. Testhez álló, rántalan, sima, ha derékbaszabott imprimé-kosztümöcskéhez viseljük.

Idősebb testvére a *hálóing*, ugyanolyan bölcs, mint ő s ugyanolyan kíváncsi. Kihallgatja a ruhadivat leghalkabb suttogását. Kihallgatja, megszívleli, sőt, ha arról van szó, hogy a mai egyszerűsége vágyó nő ízlését kielégítse, áldozatokra is képes. Lemond a régi kedvencéről, a csipkéről. Lemond a rüsről, fodorról

— hajdani büszkeségeiről is. Itt áll egyszerűen, testhezszabottan, alig egyéb dísszel, mint stilizáltbetűs nagy monogrammal. A legrágább párizsi dízhálóingen se fizetünk meg egyebet, mint pókhálóanyagát, szabását. Ha mai kosztümben adnánk a Traviatát, szegény Kaméliás-hölgynek csipkétlen, egyszerű crêpe-satin hálóingben kellene kilehelnie sokat szenvedett lelkét.

A kombiné

A hálóing — különösképen — fordított arányban áll álmainkkal. Minél komplikáltabb, cifrább a mai nő álma, minél mélyebb jelentőséget tulajdonít neki a nagy Freud, annál egyszerűbb a köntös, amelyben ezeket az álmokat szövi.

HÁLÓPIZSAMA ÉS TRIKÓ

Ha ugyan egyáltalán szerepel garde-robe-jában ez a kis alsónemű. A fiatalok megtagadják a hálóinget.

Konzekvenssek. Nemcsak nappal viselnek férfias ruhát, hanem éjjel is. *Pizsamában alusznak*. Egyszínűben, vagy színesben.

Ez a műfaj, a hálópizsama, úgy különbözik nappali testvérétől, mint a délelőtti trotőr-ruha a kombinétól. A hálópizsama törvényeinek könnyű eleget tenni. Cél-szerűnek, sosem gyűrődőnek kell lennie a jó pizsamának s vékony selyemből kell készülnie. Selyemből vagy műselyemből.

Mert mondanom sem kell ugyebár, hogy a műselyemgyártást, e kitűnő ipart főleg a fehérmű tette nagygyá. Tán akad nő, aki még gondolkodik; viseljen-e műselyem ruhát, de olyan bizonyára nem akad, — legyen bár maharadzsáné s mogyoró-rubintok tulajdonosa — aki vonakodik *műselyem alsóneműben* járni.

Mégpedig télen-nyáron. A háborús generáció megdöntötte a meghülés babonáját. Legfeljebb ha túll-nadrágocska helyett egy kis trikóselyemmel védekezünk a hideg ellen.

Fázósabbak számára vannak persze csinos rózsaszín *trikók* is. Az angol nő ki sem bújik belőlük ősztől-tavaszig. Jäger tanár az egyetlen német, aki ma époly népszerű a brit világbirodalomban, mint volt a háború előtt. *Találmányából* az angolok nem engednek, s ez a találmány azért korszakalkotó, mert sokszorosan javított mai kiadásában — ugyanoly soványaknak hatunk benne, mint a legvékonyabb selyemben.

AZ AMERIKAI GÖRL ÉS A PARISIENNE FEHÉRNEMŰJE

Ha nemzetközi versenyen akarnánk megállapítani, a világ melyik nője viseli a legkevesebb fehérműt — feltétlenül a jenki görl nyerne. A világ körül utazó amerikai nő három szekrénykofferében a három nyári kalapnál nem nyom többet a fehérmű.

Nemcsak súlyra nézve bámulatos csekély, amit az amerikai nő visel. A legeksztravagánsabb divathölgy szekrényében sem lakik több hat hálóingnél.

Minek lagná? Az amerikai nő élete vásárlásban telik. Vásárlásban és kidobásban. Amit tavaly vett, kidobja idén, amit idén vett, kidobja jövőre.

Másként a francia nő! Sőt még a frivolitásáról híres »parisienne« is. Az ő fehéreneműjét nagymamája hímezte. Nem ifjúkorában. Dehogy! A francia nagymama nyolcvanéves koráig hímez. Tökéletesen tisztában van a divattal s bár ő maga túl van sok mindenben, unokáját »dernier cri«-ben akarja látni. Az unoka büszkén ölti fel az »utolsó kiáltást«. Felölti, viseli, becsben tartja, mindazzal a többi selyemalsóval együtt, melyeket Suzanne nagynéni hímezett, Odette-kuzin aszúrozott és ő maga szabott.

Mert a francia nő a világ legszorgalmasabb nője. Ha van hangyaiskola, — s miért ne lenne? — biztosan azt mondja a nebulóknak embertanórán a hangyatanító: »Az emberek közt csak a francia nő tulajdonította el erényeinket. Szorgalom és igyekezet tekintében csak ő hasonlít hozzánk. Igaz: évszázadok óta igyekszik bennünket utánozni.«

A ZSEBKENDŐ

A fehéreneműcsalád gyermekeinek legfiatalabbika a zsebkendő. Fiatal — de fontos. Ravasz divathölgy ugyanoly sokatmondóan bánik zsebkendőjével, mint spanyol szenyora legyezőjével. Nem csoda, hogy Párizs a zsebkendőt dísz tárgyá avatta. Így született meg a muszlinzsebkendő, mely hamarosan karriert csinált. Tehetséges mellékszereplőből főszereplővé avanzált. Ma ő a kedvenc »színhátása« minden estélyi ruhának. Mint az anya, ki nem kapta meg az élettől, amit kívánt, a fekete estélyi ruha is vérpiros zsebkendő-gyermekében éli ki magát. Vagy török-mintájú muszlinkendője színarabeszkjeiben gyönyörködik... S a gyermek: a zsebkendő tudja ezt s — mert tisztában van szerepének fontosságával — mind nagyobb igényeket támaszt. »Engem csak délelőtt viselhetsz« — mondja a legújabb kávészínű s a még újabb sötétzöld zsebkendő. »Engem viszont csak délután« — szól a férfizsebkendő nagy-

ságú rózsaszín batiszt. A suttis kendő déli tizenegy előtt nem hajlandó sétára menni. A fehérpettyes, borvörös, kék, barna pedig délután öt órakor jelenik meg a világ előtt.

Miközben a többi fehérenemű oly szerény lett, mint árva gyermek gazdag háznál, a zsebkendő — kis parvenü — princesszi rangra tornázta fel magát.

